Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

JOHN CONNOLLY

PORȚILE

Primul volum din trilogia *Samuel Johnson*

Traducere din engleză de
Teodora Constantinescu

PANDORA M

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

I

În care se constituie Universul, așa că e un început destul de bun

La început, cu aproximativ 13,7 miliarde de ani în urmă, ca să fiu mai exact, a fost un punct[1] foarte, foarte mic. Punctul, care era fierbinte și incredibil de dens, conținea tot ce a fost până acum și tot ce va fi vreodată, înghesuit în cel mai mic spațiu posibil, într-un punct atât de mic, încât nici măcar nu avea dimensiuni. Dintr-odată, punctul, care se afla sub o presiune enormă din cauza a tot ce conținea, a explodat, împrăștiind frumușel în jur tot ce a existat și va exista vreodată, dintr-un capăt în altul a ceea ce acum numim Univers. Oamenii de

---

1 Oamenii de știință îl numesc „singularitate". Credincioșii îl pot numi firul de praf din ochiul lui Dumnezeu. Unii oameni de știință vor spune că nu poți să crezi și în singularitate, și în existența unui Dumnezeu sau a unor zei. Unii credincioși vor încerca să-ți spună același lucru. Totuși, poți crede în singularitate și în existența unui Dumnezeu, dacă vrei. Ține numai de tine. Pentru una ai nevoie de dovezi, iar pentru cealaltă de credință. Sunt lucruri diferite, iar cât timp nu le amesteci între ele, totul poate fi în regulă.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

știință numesc asta „Big Bang", deși nu a fost o lovitură chiar atât de mare[2], fiindcă s-a petrecut peste tot și în același timp.

Și încă ceva, în legătură cu „vârsta universului". Unii oameni vor încerca să vă spună că Pământul are o vechime de numai 10 000 de ani; că oamenii și dinozaurii au apărut cam în aceeași perioadă, ca în filmele *Jurassic Park* și *One Million Years B.C.*[3]; și că evoluția, schimbarea la nivelul trăsăturilor ereditare ale organismelor, transmise de la generație la generație, nu există și nu a existat niciodată. Având în vedere dovezile pe care le avem, e destul de greu să nu ne dăm seama că se înșală. Mulți oameni cred, de asemenea, că universul a fost creat în șapte zile, de un tip bătrân cu barbă, care a făcut, probabil, pauze de ceai și sendvișuri. Poate că e adevărat, dar, dacă a fost creat în modul ăsta, au fost niște zile *foarte* lungi: au durat vreo două miliarde de ani fiecare, plus minus câteva milioane de ani, adică o grămadă de sendvișuri.

În orice caz, ca să mă întorc la punctul despre care vorbeam, vreau să clarificăm ceva, fiindcă e foarte important. Materia din care sunt formate toate lucrurile pe care le vezi în jurul tău și multe altele pe care nici nu le poți vedea au țâșnit din punctul acela micuț cu o viteză atât de mare, încât, într-un minut, universul a avut o mărime de milioane de miliarde de kilometri și a continuat să se extindă, așa că punctul a fost

---

2 „Big Bang" înseamnă „lovitură mare" în limba engleză. *(N. red.)*

3 Poveste de dragoste preistorică ecranizată pentru prima oară în 1940 și devenită celebră după versiunea din 1966, în special datorită frumuseții artistei principale, Raquel Welch. *(N. red.)*

responsabil pentru existența planetelor și asteroizilor; a balenelor și a perușilor; a ta, a lui Iulius Caesar și a lui Elvis Presley.

Și a forțelor Răului.

Pentru că undeva acolo se aflau și toate lucrurile rele, chestiile care îi fac pe oamenii care în mod normal sunt sensibili să se rănească între ei. Efectul lor se poate observa asupra oricăruia dintre noi, iar cel mai bun lucru pe care îl putem face este să încercăm să nu le lăsăm să ne controleze acțiunile prea des.

În același moment în care planetele au început să capete o anume formă, și asteroizii, și balenele, și perușii, și tu, Răul s-a materializat și el, în cel mai întunecat loc dintre locurile întunecate. Asta s-a întâmplat în timp ce reziduurile din urma Big Bang-ului s-au împrăștiat prin Univers,[4] în timp ce Pământul se răcea, în timp ce plăcile tectonice se mișcau, până când, într-un final, au apărut formele de viață, iar Răul și-a găsit locul perfect pentru a se dezlănțui.

Totuși, nu a putut ajunge la noi, pentru că, din câte se pare, Universul nu era aranjat în favoarea lui. Dar lucrul care sălășluia în întuneric a fost foarte răbdător. Și-a pus deoparte toată furia și a așteptat o ocazie să dea lovitura...

---

4 Practic vorbind, cam 1% dintre puricii care apar pe ecranul televizorului vostru sunt o rămășiță din momentul Big Bang-ului, iar dacă ochii voștri ar fi sensibili la microunde și nu doar la lumina vizibilă, atunci ați vedea cerul nopții alb, nu negru, pentru că el continuă să fie luminat datorită căldurii Big Bang-ului. Ah, și fiindcă atomii sunt atât de mici și reciclați în mod constant, fiecare gură de aer pe care o luați conține atomi care la un moment dat au fost respirați de Iulius Caesar și Elvis Presley. Adică o mică parte din tine a condus Roma pe vremuri și a cântat *Blue Suede Shoes*.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

II

În care facem cunoștință cu un băieţel, câinele lui și niște oameni care sunt puși pe rele

În noaptea cu pricina, domnul Abernathy a deschis ușa de la intrare și a dat cu ochii de o siluetă micuţă îmbrăcată într-un cearșaf alb, chiar la el pe terasă. Cearșaful avea făcute două găuri la nivelul ochilor, astfel încât micuţa siluetă să poată merge fără să se lovească de obiectele din jurul ei, precauţie care părea destul de bine gândită, având în vedere că micuţa siluetă purta, de asemenea, niște ochelari cu lentile cam groase. Ochelarii îi stăteau pe nas, peste cearșaf, făcând-o să pară o fantomă mai degrabă mioapă, nicidecum înfricoșătoare. De sub cearșaf îi ieșeau niște adidași desperecheaţi, stângul albastru și dreptul roșu.

În mâna stângă, silueta ţinea o găleată goală. Din mâna dreaptă se întindea o lesă de câine, care se termina cu o zgardă roșie ce înconjura gâtul unui teckel. Teckelul se uita în sus, fix la domnul Abernathy, cu o privire care domnului Abernathy i se părea că trădează o conștiinţă de sine

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

îngrijorător de pronunţată. Dacă n-ar fi avut atât de multă experienţă, domnul Abernathy ar fi înţeles din privirea câinelui că acesta ştia exact că este un câine şi că, una peste alta, nu-i prea convenea treaba asta. De asemenea, teckelul părea să ştie şi că domnul Abernathy nu era un câine (având în vedere că, de obicei, câinii văd oamenii ca pe nişte câini mai mari care au învăţat graţiosul truc de a merge în două picioare, chestie care-i impresionează doar pentru o scurtă perioadă de timp). Asta i-a lăsat impresia domnului Abernathy că avea de-a face cu un câine care era, în mod incontestabil, foarte inteligent... înspăimântător de inteligent, chiar. Exista ceva dezaprobator în modul în care câinele îl fixa cu privirea pe domnul Abernathy. Domnul Abernathy a simţit că teckelului nu îi plăcea foarte tare de el şi s-a simţit în acelaşi timp nervos şi puţin cam trist, fiindcă dezamăgise cumva animalul.

Domnul Abernathy şi-a mutat privirea de la câine la micuţa siluetă, apoi din nou la câine, de parcă n-ar fi fost sigur care dintre ei avea să vorbească.

— Ne daţi ori nu ne daţi? a spus până la urmă micuţa siluetă, de sub cearşaf.

Pe faţa domnului Abernathy s-a putut citi o uluire totală.

— Ce? a întrebat domnul Abernathy.

— Ne daţi ori nu ne daţi? a repetat micuţa siluetă.

Domnul Abernathy a rămas cu gura căscată, apoi a închis-o la loc. Arăta ca un peşte care avea dubii. Părea că devine din ce în ce mai confuz. A aruncat o privire la ceas şi a verificat data, întrebându-se dacă nu cumva a pierdut

câteva zile între momentul în care a auzit soneria și cel în care a deschis ușa.

— E abia douăzeci și opt octombrie, a spus el.

— Știu, i-a răspuns micuța siluetă. M-am gândit să am un avans în fața celorlalți.

— Ce? a spus din nou domnul Abernathy.

— Ce? a întrebat micuța siluetă.

— De ce întrebi „ce"? a zis domnul Abernathy. Tocmai am întrebat eu „ce".

— Știu. De ce?

— De ce... ce?

— Exact asta întreb și eu, a spus micuța siluetă.

— Tu *cine* ești? a întrebat domnul Abernathy. Începea să-l doară capul.

— Sunt o fantomă, a răspuns micuța siluetă, apoi a adăugat, puțin nesigură: Bau?

— Nu, nu „Ce ești?" *Cine* ești?

— Ah.

Micuța siluetă și-a dat jos ochelarii și și-a ridicat cearșaful de pe față, descoperind un băiat palid de vreo unsprezece ani, cu părul blond-pai și niște ochi foarte albaștri.

— Sunt Samuel Johnson. Stau la numărul 501. Iar el e Boswell, a adăugat, arătând spre teckel printr-o ridicare a lesei.

Domnul Abernathy, care era nou în oraș, a încuviințat, de parcă informația primită îi confirmase toate suspiciunile. Auzindu-și numele, câinele s-a așezat mai bine pe

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

terasa domnului Abernathy și a făcut o plecăciune. Domnul Abernathy l-a privit neîncrezător.

— Ai pantofi desperecheați, i-a spus domnul Abernathy lui Samuel.

— Știu. Nu m-am putut hotărî cu ce pereche să mă încalț, așa că am luat câte un pantof din fiecare.

Domnul Abernathy a ridicat o sprânceană. Nu avea încredere în oameni, mai ales în copii, care dădeau semne că ar avea o personalitate proprie.

— Deci, a spus Samuel. Ne dați ori nu ne dați?

— Nici una, nici alta, a zis domnul Abernathy.

— De ce nu?

— Pentru că nu e încă Halloween, de asta.

— Dar am dat dovadă de inițiativă.

Profesorul lui Samuel, domnul Hume, vorbea foarte des despre importanța spiritului de inițiativă, deși, de fiecare dată când Samuel lua inițiativa, acesta nu părea să fie de acord, ceea ce-l lăsa perplex pe copil.

— Nu, nu asta făceai, i-a răspuns domnul Abernathy. Pur și simplu ai venit prea devreme. Nu-i același lucru.

— Ah, vă rog! O ciocolată?

— Nu.

— Nici măcar un măr?

— Nu.

— Mă pot întoarce mâine, dacă ajută la ceva.

— Nu! Pleacă!

Spunând asta, domnul Abernathy a trântit ușa de la intrare, lăsându-i pe Samuel și Boswell să se holbeze la

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

vopseaua scorojită de pe ea. Samuel și-a lăsat din nou cearșaful peste față, întorcându-se la viața sa de fantomă, și și-a pus din nou ochelarii. S-a uitat în jos la Boswell. Boswell și-a ridicat privirea spre el. Samuel a zgâlțâit trist mânerul găleții.

— Părea o idee bună, i-a spus el lui Boswell. Am crezut că oamenilor le-ar plăcea o sperietură timpurie.

Boswell a răspuns printr-un oftat, de parcă ar fi zis „Ți-am spus eu".

Samuel a aruncat o ultimă privire plină de speranță spre ușa domnului Abernathy, rugându-se ca el să se răzgândească și să-și facă apariția cu ceva de pus în găleată, chiar dacă ar fi fost o singură nucă pribeagă, dar ușa a rămas bine închisă. Familia Abernathy nu locuia de foarte mult timp pe acea stradă, iar casa lor era cea mai mare și cea mai veche din tot orașul. Samuel sperase că aveau să o decoreze de Halloween sau poate să o transforme într-o casă bântuită, dar în urma întâlnirii de mai devreme cu domnul Abernathy și-a dat seama că nu existau șanse prea mari să se întâmple așa ceva. În plus, soția domnului Abernathy arăta mai mereu de parcă tocmai înghițise o felie amăruie de lămâie și căuta un loc în care s-o scuipe discret. Nu, s-a gândit Samuel, familia Abernathy nu avea să joace un rol prea important în seara de Halloween din acest an.

Dar în curând se va dovedi că s-a înșelat foarte, foarte tare.

Domnul Abernathy a rămas în liniște în dreptul ușii, fără să se miște. S-a uitat pe vizor până a fost sigur că

băiatul și câinele lui pleacă, apoi a încuiat ușa și a făcut stânga-mprejur. În spatele său, o robă neagră cu glugă era agățată de capătul balustradei, un fel de costumație pe care și-ar putea-o pune un călugăr rău dacă ar vrea să-i intimideze pe oameni pentru a-i face să se poarte cuviincios. Domnul Abernathy s-a îmbrăcat la loc cu roba, în timp ce cobora scările către subsol. Dacă Samuel l-ar fi văzut pe domnul Abernathy în roba sa, probabil că și-ar fi schimbat părerea cu privire la disponibilitatea dânsului de a intra în spiritul Halloween-ului.

Domnul Abernathy nu era un om fericit. S-a însurat cu femeia care a devenit doamna Abernathy fiindcă a vrut să-i poarte cineva de grijă, să îl sfătuiască ce haine ar trebui să îmbrace sau ce anume ar trebui să mănânce, astfel încât domnului Abernathy să-i rămână mai mult timp pentru a se gândi la ale lui. Domnul Abernathy scria cărți în care le explica oamenilor cum să ducă o viață mai fericită. Se pricepea destul de bine la asta, mai ales că-și petrecea cam toată ziua visând cu ochii deschiși la ce ar fi putut să-l facă pe el mai fericit, inclusiv să nu se fi căsătorit cu doamna Abernathy. În plus, s-a asigurat că nimeni dintre cei care îi citeau textele nu avea să-i cunoască vreodată soția. Dacă s-ar fi întâmplat asta, și-ar fi dat seama imediat cât de nefericit era, de fapt, domnul Abernathy și nu i-ar mai fi cumpărat cărțile.

Acum, cu roba atârnându-i grea pe umeri, își croia drum prin încăperea întunecată de jos. Acolo îl așteptau trei oameni, îmbrăcați cu toții în robe asemănătoare. Pe podea